

**РЕАЛІЗАЦІЯ СТРАТЕГІЇ МОН УКРАЇНИ
«ПЕРЕХІД НА ОСОБИСТІСНО ОРІЄНТОВАНУ МОДЕЛЬ ОСВІТИ»
В УМОВАХ ФОРМУВАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД**

Постановка проблеми. В системі загальнодержавних пріоритетів все більшого значення набуває освіта, оскільки від рівня освіченості громадян залежить соціально економічний поступ держави в цілому. Саме освіта є тим локомотивом, що надає прискорення державному будівництву. «Освіта - основа інтелектуального, культурного, духовного, соціального, економічного, розвитку суспільства і держави» [1, с .1].

Реалізація стратегії особистісно орієнтованого підходу спрямована на розвитк інтелектуального потенціалу особистості полягає у створенні ефективної системи освіти, яка спиралася б на її індивідуальні інтереси, потреби, здібності та задатки.

Виклад основного матеріалу. Виходячи з означеного завдання, нам необхідно визначити умови, за яких воно буде вирішено.

Однією з таких базових умов є реалізація принципу **природовідповідності** достатньо аргументовано сформульованого видатним українським філософом Г. Сковородою в теорії природженої діяльності. За його висловом, «кожна людина приходить у світ, щоб виконати певну функцію, і для цього наповнена відповідними задатками. Завдання освіти – створити умови для їх розкриття» [2, с .112].

Отже, основне завдання освіти – розкриття індивідуального потенціалу кожної окремої особистості. Виникає питання: Чи спроможна діюча система освіти забезпечити виконання означеного завдання?

Дати стверджувальну відповідь можна за умови подолання ряду проблем, що в ній криються, а саме:

1) широка інваріантна складова навчального плану, що обмежує можливості індивідуального вибору змісту навчання конкретною дитиною;

2) перевантаження змістової складової навчального процесу (навчальних програм), на кожному навчальному рівні, що обмежує можливості ґрунтовного засвоєння знань;

3) репродуктивний характер освіти, що гальмує розвиток творчої, креативної особистості.

Щоб подолати ці проблеми, необхідно створювати опорні школи, як для учнів міських шкіл, так і для дітей з сільської місцевості, причому окремі на кожному освітньому рівні. Тобто виникає необхідність переформатування діючих шкіл та їх об'єднання за освітніми рівнями, що дозволить збільшити кількість паралельних класів, а отже, розширить можливості вибору предметів варіативної складової навчального плану. Звичайно, мабуть не доцільно робити одну початкову школу на місто і підвозити дітей до неї з усіх мікрорайонів. Але, якщо поряд знаходяться дві чи три школи, то переформатування їх за освітніми рівнями початкова, середня, старша буде доцільним і виправданим, оскільки тільки в цьому випадку ми отримаємо школу з 5-6-ма паралельними класами одного рівня, що дасть можливість учням обирати предмети варіативної складової з 5-6 напрямів, а отже, буде досягнуто основне завдання – відповідність вибору інтересам, потребам, задаткам дитини. Окрім того, важливість створення опорних (базових) шкіл за освітніми рівнями визначається ще й необхідністю напрацювання досвіду реалізації предметів варіативної складової навчального плану, що дозволить поширювати його у школи, де відсутні паралельні класи, а це в першу чергу сільські школи.

Висновки: Таким чином, виокремлення опорних (базових) шкіл за окремими освітніми рівнями підвищить ефективність реалізації особистісно орієнтованого підходу в умовах адміністративно-територіальної реформи як

умови розвитку інтелектуального потенціалу, успішної соціалізації особистості й буде сприяти:

- створенню оптимальних умов для розвитку матеріально-технічної та навчально-методичної бази навчального закладу відповідно до освітнього рівня;
- розширенню можливості вибору предметів варіативної частини навчального плану конкретним учнем, а отже, підвищенню рівня його мотивації та самореалізації в освітній діяльності;
- підвищенню рівня педагогічної майстерності, професійної компетентності вчителів, стимулюванню до пошуку і запровадження сучасних освітніх методик реалізації варіативної складової навчального плану;
- зміні філософії освітньої діяльності педагогічних колективів, що забезпечить переорієнтацію їхньої уваги з реалізації загальноосвітньої складової навчального плану на індивідуально-особистісний розвиток дитини;
- розвитку на їхній базі потужних центрів методичної роботи в регіоні;
- підвищенню ефективності освітньої роботи з обдарованими дітьми.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Закон України Про внесення змін і доповнень до Закону Української РСР «Про освіту» видавництво Генеза Київ 1996р.с1.
- 2.Сковорода Г. Твори: у 2т. [2-е вид, виправ.] – К.:ТОВ «Видавництво «Обереги», 2005. – Т.1. – 2005. – 327с.